

Jensinius Johansens prædiken 1. søndag i advent

Taler

Jensinius Johansen
Præst

Dato

27. november 1864

Sted

Haderslev

Omstændigheder**Prædikentekst**

Mathæusevangeliet kapitel 21, vers 1-10

1 Vellignet være den, som kommer i Herrens Navn!

Text: Matthæi Evangelium 21 Cap., 1-10.

5

Hosianna den Davids Søn! velsignet være den som kommer i Herrens Navn!
Hosianna i det Høieste!

10

Det er Kirkeaarets Nyaarshilsen, som vort Evangelium med disse Ord lægger os
paa Læben, kære Venner! og, som I let see., falder denne Hilsen i to Hovedled:
"Hosianna den Davids Søn" og "velsignet være den, som kommer i Herrens
Navn!" Dog ligesom vor Herre, efter at have nævnet det første og store Bud i
Loven, lægger til: "men det andet er ligesom dette: du skal elske din Næste som
dig selv," see saaledes er det i Grunden ogsaa et "Hosianna i det Høieste!" for
den Davids Søn, hver Gang vi velsigne den, som kommer i hans Navn. Derfor
siger og vor Herre Jesus til sine Disciple: "hvo som annammer eder, annammer
mig" og "hvo som skjenker eder med et Bæger Vand i mit Navn, fordi I høre
Christo til, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.

15

20

Og hvo som forarger een af de Smaa, som troe paa mig, ham var det bedre, at
der blev hængt en Møllesteen om hans Hals, og han blev kastet i Havet" Saa er
det da velsignet at komme i Herrens Navn, velsignet at modtage Nogen i
Herrens Navn, dobbelt velsignet at mødes i Herrens Navn – det er jo som naar
Mane og Elisabeth mødes ved Vexelsang. – o kunde vi da kun altid baade mødes
og stilles saaledes!

25

Men for at vi nu ogsaa i Aand og Sandhed maa kunne det, — thi uden det tage

vi jo Herrens Navn forfængeligved ar bruge slig Hilsen — see saa holder vort
30 Evangelium os idag tillige for Øie, hvorledes vor Herre fordum inddrog i
Jerusalem og inddrager alle Dage og alle Vegne, hvor- og naarsomhelst han
kommer at gjæste sine Troende her i Verden. Thi, som det gamle Ord lyder:
”som Herren er, saa følge ham de Svende.” Ja, jeg veed jo nok, kj, V.! at dette
gamle Ord let kan misbruges og ofre er bleven misbrugt, og navnlig er der en
35 saare farlig Sag, der som vi give det Udseende af at hvad vi i megen Skrøbelighed,
Usandhed og Syndighed foretage os eller udføre, skulde være Noget, som vor
Herre Jesus saadan uden Videre skulde kunne godkjende og vedkjende sig. —
men saameget er dog vist, at de, der i Aand og Sandhed tjene vor Herre, de
skulle netop kjendes derpaa, at de daglig mere forvandles i deres indvortes
40 Menneske til Lighed med ham, og som Følge deraf ogsaa lægge dette for Dagen,
baade ved deres Indgang, og ved deres Udgang, og hvor de sandes. Da, men
ogsaa kun da og kun forsaavidt kan han vedkjende sig os og vor Tag; thi **han
kan kun vedkjende sig sit Eget**, ellers blev det jo ham, der skulde omvende sig
til os og bekjende sig til os, i Stedet for, at det er os arme Syndere, der skulle
45 omvende os til ham og bekjende os til ham den Guds Hellige og Elskelige, som
er Guds Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede, Eet med den
himmelske Fader i al Evighed. Derfor peger Evangelisten ogsaa netop paa Ham i
den hele Indtogs-Skare, sigende: ”See din Konge!” og viser os saa med der
Samme hen til hvorledes Propheten Sacharias (Cap. 9, 9) forud har beskrevet
50 hans Komme.

Han kommer **retfærdig**, siger Propheten. See, den Retfærdige giver hver Sit,
”giver Keiseren det, som Keiserens er, og Gud det, som Guds er.” Efter dette sit
eger Ord gjorde ogsaa den Herre Jesus. Selv da den geistlige Øvrighed, der
55 skulde holde over Guds Ord, formastede sig til at lægge voldsom Haand paa
ham, som selv er Guds Ord evindeligt, selv da tillod han ikke sin Discipel at tage
sig selv til Rette; han skjældede og ikke igjen, da han blev overskjældt, truede
ikke, da han led, men overgav det til Ham, som dømmer retfærdig, Men derfor
undlod han dog ikke at aflægge den gode Bekjendelse, baade Præsternes og de
60 Ældstes Raad, og for den verdslige Landshøvding, og hverken Ypperstepræstens
Skrig, at hans Bekjendelse var en forargelig Gudsbespottelse, ei heller Pilatus's
truende Ord: ”veed du ikke, at jeg har Magt til at korsfæste dig, og at jeg har
Magt til at lade dig løs,” kunde bevæge ham at forvanske den med et Bogstav
eller en Tøddel. Thi han vidste, at han, trods alle Præsters Fordømmelse, var
65 omleiret af Guds Engle, og at ingen Pilatus havde Magt at krumme et Haar paa
hans hoved, uden det var den himmelske faders Villie Og see, den Bevidsthed

har ogsaa enhver af hans Smaa; derfor behøve de hverken at knurre eller tage sig selv til Rette imod den lovlige Øvrighed, selv om den skulde tillade sig at handle
70 ilde med dem, nei de takke endog Gud, om de agtes værdige at lide for Sandheds Skyld; men de behøve ei heller at tabe Frimodigheden, naar de maa svare deres jordiske, geistlige eller verdslige Øvrighed: ”dømmer selv, om det er Ret at adlyde eder mere end Gud!”

75 Han kommer: **en Frelser**, hedder det videre. Ja, en Frelser, vor Frelser og Befrier. Og nu. kj. V.! er der Noget, som trykker os, hvem vil da ikke gjerne frelses og befries derfra? Ak, og dog, dog bryde Menneskene sig i Almindelighed saa lidt om den Frelse og Befrielse som er vor Herre Hovedsagen, ja strengt taget: hele Sagen. Thi vel har han som vor sande Ypperstepræst og Overhyrde
80 hjertelig Medlidenhed med alle vore Skrøbeligheder, og vil gjerne borttage alt Tryk fra os, naar vi blot kunne være tjent dermed, men netop af den Grund kommer det ham først og sidst an paa vor aandelige og evige Befrielse. ”Er du kaldet som Træl, det bekymre dig ikke.” siger Apostelen. Nei, thi midt i Trældommen kan vor Herre godt frigjøre et Menneske til Guds Børns herlige
85 Frihed. Derimod er der en anden Trældom, og mod den kan Alt, hvad Verdens Børn kalde Frihed, slet ikke hjælpe os. Det er den Trældom som vor Herre taler om hos Johannes i det Ottende, idet han svarer Jøderne, som pukke paa, at de ere Abrahams Sæd og aldrig have været Nogens Trælle: ”Sandelig, sandelig siger jeg eder, hver den, som gjør Synd, er Syndens Træl; men Trællen bliver ikke altid
90 i Huset; Sønnen bliver der altid. Dersom da Sønnen faaer frigjort eder, skulle I være virkelig fri,” og fremdeles:

”I ere af en Fader Djævelen og ville gjøre eders Faders Begjæringer. Han var en Manddraber fra Begyndelsen af og blev ikke bestaaende i Sandheden, thi
95 Sandhed er ikke i ham.

Naar han taler Løgn, taler han af sit Eget, thi han er en Løgner og Løgnens Fader. Men mig troe I ikke, fordi jeg taler Sandhed.” — O, mine Venner, maatte da Befrielsen fra denne Trældom ogsaa blive os Hovedsagen og strengt taget:
100 hele Sagen. Thi selv om vi da endog frivillig tage os de største Byrder paa for hans Skyld, o da er dog hans Aag gavnligt og hans Byrde let, som ogsaa hans Disciple alle Dage have sandet, ja have bekjendt med Englesmil midt i Døden.

Han kommer i fattig, hedder det fremdeles. O ja for vor Skyld blev han fattig,
105 han, den evig Rige, blev saa fattig, at han ikke havde det, hvortil han kunde

hælde sit Hoved; saa uanseelig og elendig, at selv en Pilatus maatte ynkes over
"dette Menneske"; saa gjældbunden, at selv Røveren paa Korset havde Krav paa
ham og kunde gjøre det gjældende hos ham, mens han selv droges med Døden;
110 saa skyldbetyngtet, at hans Angstsved faldt som Blodsdraaber paa Jorden i
Gethsemane: han har jo al vor gruelige Syndeskyld. Alligevel vidste han, at han
var kjendt af den himmelske Fader; alligevel kunde han i sin Dødsstund salig
befale sin Aand i den himmelske Faders Hænder og sidder nu hos hans høire
Haand. See derfor skammer han sig heller ikke ved nogen tro Tjener, hvad enten
115 defor Verdens Domstol høre til de Seirende eller til de Overvundne, nei han
skammer sig ikke ved nogen af sine tro Tjenere, om de end lide nok saa stor
Forsmædelse her i Verden. Derfor er det en farlig Misforstaaelse, dersom vi
mene, at jordisk Medgang, Seir, Vælde, Ære og Guds frygts-Anseelse skulde være
noget særdeles Vidnesbyrd om, at Herren kjendes ved os og vor Sag. Nei lad os
120 ikke glemme, at Lazarus blev af Englene henbaaren i Abrahams Skjød, men den
rige Mand opslog sine Øine i Helvede; at den Værkbrudne reiste sig paa sunde
Been og bar endog den Byrde, Herren lagde paa ham, med Lovpriesning, men at
derimod Agrippa den Store midt i sin indbildte Guddoms-Vælde blev ramt af
Herren og fortæret af Orme; at Tolderen, der slog sig paa sit Bryst og sagde:
125 "Gud, vær mig Synder naadig!" gik retfærdiggjort hjem fremfor Phariseeren, der
stod for sig selv og bad saaledes: "jeg takker dig, Gud! at jeg er ikke som de andre
Mennesker, Røvere, Uretfærdige, Hoerkarle eller og – som denne Tolder." O
maatte vi da blot af vor Herre lære at blive fattige paa den rette Maade, fattige i
Aand og Sandhed, see da vil han ogsaa i Aand og Sandhed kjendes ved os, trods
130 al vor forsmædelse, kiendes ved os baade her og hisset, — her ved Aandens
Vidnesbyrd i vore Hjerter, at vi ere Guds Børn, ved at give os eet Hjerter og eet
Sind i sin Kjærligheds Samfund, og ved overflødig at mætte os med sin Aands
rige Gaver. — hisset: ved for Alles Aasyn at kalde os sine gode og troe Tjenere og
lade os indgaae til sin evige Glæde.

135 Endelig hedder det: han kommer **ridende paa et Asen**, det er: sagtmodig og
med Fred, Ja, i Sandhed, vi have en sagtmodig Herre. Hvilken Urtegaardsmand
er vel som han, vor himmelske Viingaardsmand, utrættelig i at saae og plante og
vande, at grave og gjøde og vente, for at selv det meest vantrevne Træ dog
140 omsider maatte bære god Frugt, om det var muligt? Hvem er utrættelig som han
i at oprykke hver en Plantning, som den himmelske Fader ikke har plantet? Og
dog hvor sagtmodig gaaer han ikke tilværks dermed, for at han ikke stal opluge
Hveden tilligemed klinten, hvor vaersom. at han ikke skal komme til at
nedtræde eller beskadige selv den mindste Plantning, som den himmelske Fader

har plantet? Hvor langt fra ham, at han skulde krænke nogen sand og ædel
Følelse hos sine Smaa, eller at han skulde krænke noget Baand, som er helligt af
Gud og helligt for Gud! Men er der noget Usandt eller Sygeligt, som klæber ved,
hvad Gud Fader selv har indplantet og indpodet i vore Hjerter, hvor omhyggelig
150 er han da ikke for at bortrense al Ureenhed, at støtte og pleie det Syge, at rette
det Krogede, hvor utrættelig i at bortskære alle vilde Vanskud!

Og dog hvor vaersom, at han ikke skal saare Nogen uden Nødvendighed. hvor
villig til at aande paa Saaret og forbinde del! Hvor umuligt, at han nogensinde
155 skulde kunne glemme netop dem i sin Hjord, som syge eller sorrigfulde ere,
endsige, at han selv med ukjerlig Haand skulde nænne at rive Bindet af de endnu
friske og blødende Saar! — Og see, kj V.! som han, saaledes maa og vi beflitte os
paa at komme, dersom der skal være nogen Sandhed i, at vi komme i hans Navn,
og fremfor Alle maa vi, som ere betroede til at være Hyrder og Tilsynsmand
160 over Herrens Hjord, beflitte os paa at komme saaledes, dersom vi ønske, at vor
himmelske Overhyrde baade her og hisset skal kunne vedkjende sig os og vor
Gjerning. O maatte Herren dog selv for sin barmhjertigheds Skyld lære os altid
at komme saaledes, og maatte han, saa tidt vi i vor Skrøbelighed glemme det,
lære os at kysse Riset og bøie os for hans Revselse, thi det er dog i alle Maader
165 bedre at revses her, end hisset at falde for den evige Dom! — Thi om vi end
aldrig saa snart have forsyndet os imod Herren, dersom vi kun af Hjertet falde
han, tilfode, see da er han i Sandhed en **Fredens Fyrste** og byder os sin Fred. Ja
vel er en Herre Jesus en Seierherre over alle Seierherrer. men aldrig er det dog
spurgt, at han negtede Den Fred, som bad ham om Fred!

170 Vel er den Herre Jesus Alles Herre, men dog er han bleven Alles Tjener, han
kommer ikke til sine Smaa, som den, der vil undertrykke Hjorden nei som en
Tjener staaer han for Døren og banker, at vi maa lade op for ham, og annamme
hans Gaver, og tillade ham at betjene os ved det Bord, han har beredt os til vort
175 eget Bedste. Og hans herligste Gave er Fred. "Min Fred giver jeg eder", siger han,
"i Verden skulle I have Trængsel, men værer frimodige. jeg har overvundet
Verden". I Verden skulle I have Trængiel. — ja, mine Venner! Vor Herre vil
ganske vist at vi ogsaa o Forhold til Verden skulle holde Fred med alle
Mennesker, saavidt det staaer til os; vi skulle jo netop forkynde Fredens
180 Evangelium for al Verden. O men saa liflig en Lyd som det Ord Fred har eller
bør have i ethvert Menneskes Øre, saa maa vi dog som Christne vide, at den
Fred, Verden kan give os, er svigefuld som en Havs-Bølge, der røres og drives af
Veiret: den kan endog være et Havblik før stormen? **See** derfor giver vor Herre

185 Jesus ikke Fred som Verden giver. **Nei**, han giver os for Alting Hjertets Fred,
Guds Fred. som overgaaer al Forstand og bestaaer, naar Himmel og Jord
forgaae. Have vi ikke den, ak, da kan vort Hjerte skjælve i os for et rystende Blad.
selv mens vi staae og prædike og sige: Fred. Fred! Men have vi den, da kan ikke
190 blot vort Ansigt være som en Engels Ansigt, men ogsaa vort Hjerte svulme og
bugne af salig, himmelsk Fred midt i Stridens Hede, ja endog I samme Stund,
vore Fjender skjære Tænder imod os for det Budskab, vi i Fredens Tjeneste have
at frembære iblandt dem.

Og hermed vil jeg da slutte for denne Gang, slutte med Evangeliets deilige
195 Nyaarshilsen: "velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!" O maatte nu
ogsaa enhver af Eder, selv om det var baade første og sidste Gang jeg bragte ham
denne Hilsen, med Sandhed kunne give mig det Vidnesbyrd, at jeg har talet til
ham i Herrens Navn, ligesom jeg af hjertet velsigner enhver af Eder, som i
Sandhed er kommen hid i Herrens Navn, eller dog ialfald, efter at være kommen
200 hid, har hørt i Herrens Navn og med Guds Hjælp ønsker at bevare hvert Ord,
jeg har talet, forsaavidt som han i Aand og Sandhed kan og maa vedkjende sig
det som et Ord, talet til ham i Herrens Navn! Amen.

Kilde

205 Johansen, J. Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn : Prædiken paa første Søndag i Advent
1864, Kjøbenhavn: hos Boghandler Stinck, 1865

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

210 1. søndag i advent, Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-
tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jensinius-johansens-praediken-1-sondag-i-advent>

215

220